

var Kampen endt, men man havde efter Forespørgsel i England faaet Meddelelse om, at den britiske Hær var rede til at modtage danske frivillige, og Regeringen havde da tilladt Oprettelsen af dette Rekruteringskontor, idet man derved fik ordnede Forhold og sikrede sig, at de Vilkaar, hvorunder Rekruteringen foregik, var tilfredsstillende og betryggende ogsaa for den danske Ungdom. Angaaende selve den stillede Forespørgsel udtalte Forsvarsministeren: »Bestemmelsen om Hvervning findes i Straffelovens Kapitel 14, der har til Overskrift: Forbrydelser mod den offentlige Myndighed. Denne Overskrift angiver altsaa Hovedsynspunktet for de enkelte Bestemmelser, derunder Bestemmelsen i § 128. Derefter er det ganske klart, at den Hvervning, der nu finder Sted, falder uden for Omraadet for § 128. Det er nemlig den danske Regering, der har tilladt Indretningen af det Rekruteringskontor, jeg har omtalt, til at organisere Hvervningen, og man sil sikkert erkende, at Tanken om, at det Kontor, der var anerkendt af den offentlige Myndighed og virkede efter Regeringens Bestemmelse, skulde kunne begaa en Forbrydelse mod den offentlige Myndighed ved at udføre sin Virksomhed, er urimelig.

I det, jeg har sagt, ligger tilstrækkelig Begrundelse for, at Hvervningen falder uden for Straffeloven, men det samme fremgaar af selve Ordene i § 128, der bruger Udtrykket: Hvervning til fremmed Krigstjeneste. Formaalet er nemlig at hindre en Svækkelse af den danske Stats Krigsberedskab; derfor er det nødvendigt at forebygge den i Hvervningen liggende Fare for Landet. Dette Forhold gør sig ikke gældende i dette Tilfælde. Danmark er i Forvejen allieret med England, og Hvervningen tilsigter alene en Styrkelse af det allierede Krigsberedskab.«

Forespørgeren fandt ikke Forsvarsministerens Svar tilfredsstillende. Rekruteringen var efter hans Opfattelse ikke blot upaakrævet, men tillige landsskadelig og ulovlig. Han var klar over, at en egentlig Mistillidserklæring under de herskende Forhold ikke vilde kunne vedtages, men stillede i Stedet for følgende *Paastand paa Overgang til Dagsordenen*:

»Idet Folketinget udtaler Ønske om, at Forsvarsministeren ikke handler uden om Rigsdagen og gældende Lov, gaar

Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.«

Denne Paastand kunde Forsvarsministeren ikke modtage. Han havde aldrig haft noget Ønske om at handle uden om eller imod Rigsdagens Ønske, heller ikke i dette Tilfælde, hvor hele Regeringen stod bag ved det Rekruteringskontor, som var oprettet.